

wastas lops. Ei mitte! ütles issa. Se ramat ei olle mitte siinule kirjotud, vaid ühhe teisele, ja üks asja, misjeks sulle muud õigust ei olle, kui aga et sa olled leidnud, ei olle ümberst sevdrast veel mitte sinno päralt. Sa peadikka párrakuulma, kenne päralt se ramat on, et sa tedda jelle selle kätte woiksid anda, kenne omma ta on. Qui sa agga ühte leitud asja salaja enneselje pead, süs olled sa üks petja. Qui sa tead, ehk kuted kenne päralt se on, ja ei anna sedda sellele jäalle käue, süs olled sa arivalik warras. Sure murrega, et so pahha tõ mitte arivalikus ei sa, peaksid sa sedda leitud asjal, kui warrastud asjasaljo ja hoidma, ehk salaja árramúma, ja wotatid se läbbi teist árraeftuada, ja so patastet ei sa wotta. Sa ei woinud siis mitte eggia firlo issanda, eggia moisa Herrta, eggia omma issa, eggia mu teise ausa innimesse silmisse wata, ja so suddame tunnis-

tus

tus wottaks sulle õölda: se ei osnud mitte õige, et sa sedda leitud asja olled salaja piddanud. Ja mis sa armab? Kas Guimatalale, kes keik asjad nääb ja teab, kül nis sugusse kelmist woiks hea meel olla? Kas ta kül omma önnistamist ja siggidust nisuguse warrastud ehk ülle kohu je warrale woiks anda?

Ei mitte! ütles lops, ormas tadienne, ma ei tahha nüüd sedda mitte sada, sest sa olled müsle juba ütlenud, et Guimmas nisugusse üllekohuse marra párrast omma önnistamist hovis meie verrest árravot-taks. Anna enneninne sedda jäalle selle kätte, kelle päralt se ramat on. Hea inesega mo preg! Pühha páwa tabhan ma kirkule minna, ja sedda ramato firriko issanda kätte anda, ta woib tedda fibhellenna postiga senna läkitada, kust ta párralt on. Panne sinna tedda senniks paigale. Püh-hil páwat séins Andrus kirkute, et ta agga sealci